Ч. 240. Середа 10 падолиста (28 жовтня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Угорска криза.

Угорска криза находить ся також в безвиглядніи стані. Рада міністрів, яка відбула ся дня 4 падолиста, не довела так само до ніякого рішеня, як і попередні. З тої нагоди пише „Magyarorszag“, що правительство з огляду на безуспішність змагань в напрямі дальшого піддержуваня коаліциї повинно звернути бачність Монарха на потребу обдуманя нового способу розвязки кризи, як той, що був поданий на коронній раді. Тепер треба би глядіти способу розвязки кризи або з підмогою більшости або навіть з підмогою меншости, коли Монарх заявив ріжучо, що бажає конституцийної розвязки кризи.

Велике враженє викликала статя державноправна посла дра Кметя на чолі кошутівского дневника „Egyetertes“. Там сказано, що тепер наспіла хвиля, щоби в інтересі парляментаризму і конституцийности дійшла більшість до свого права і впливу. Отже нехай Монарх або передасть керму правительства в руки независимців, або нехай зараз покористує ся прислугуючим єму правом розвязаня сойму. Тепеpішна більшість ніяким способом не дасть абсолюториї за буджетові запотребованя міністрови президентови дрови Векерльому, котрий утратив довіре більшости. Др. Кметь відгрожує ся, що на случай ех lех независимці не дозволять, щоби їх бодай міністри засідали в кабінеті.

Однак в таборі самих независимців заострене між Кошутом а Юстом дійшло до крайности і прибрало такі розміри, яких не сподівано ся. Юст заявив, що мусїли би приключити ся якісь незвичайні події, щоби він рішив ся ще раз відвідати Кошута. З того видно, що між кошутівскою ґрупою а т. зв. банковою ґрупою Юста повстав непроходимий провал.

Замітною посеред сего заколоту і розстрою в Угорщині є уконституоване на недавних дуже численних зборах християньско-суспільного сторонництва угорского під проводом ґр. Сапарого, котрий свого часу був ґуберн аторои Реки. Се наробило великого шуму в мадярскім дневникарстві тим більше, що збори вислали телєґраму привітну Цісареви а також наслідникови престола архікн. Францови Фердинандови з заявами преданности і одержали на те телєґрафічну подяку.

З Будапешту доносять послідні телєґрами про дальший хід угорскої кризи такі подробиці: Президент Юст прибув вчера до місцевости Мако в товаристві 94 послів із сторонництва независимости, витаний горячо населенєм і здав справу з своєї посольскої діяльности. П. Юст сказав між иншими, що хоч правительство коаліциї принесло не одно добро, то однако всї діла єї мають на собі знамя 1867 р. Вина в проволіканю кризи лежить головно в тих, котрі стоять між короною а сторонництвом независимости і перешкаджають порозуміню. Злука чи співділанє з партиями 1867 р. из будуче виключена.

Кілька разів роздавали ся оклики: „Проч з Кошутом!“, коли Юст заявив, що продовженє банкового привилею хочби на короткий час есть виключене і що недостане енергії і відваги робить неможливим осягненє великих народних цілий. Сторонництво независимости стоїть сильно при самостійности банку від р. 1911 і самостійности митового угорского округа від р. 1917.

Сторонництво независимости, котре має більшість повинно обняти правлїнє, аби перевести загальне голосоване. Бесідник противний плюральному голосованю. Угорщина може розвивати ся лише на основі свободи і лїбералїзму в благороднім значіню і на засадах демократизму. Вкінци запротестував Юст против втяганя релїґії до політики.

Бесіду Юста принято гучними оплесками.

2)

Наш сусід з правої сторони.

З німецкого — А. Фромма.

(Дальше).

Коли я о неї старав ся, не сказала она мені, що любить мене як дівчина мужчину, котрого вибрала соб на товариша житя. Я знаю, що она була би мене не взяла, колиб мати не вставила ся була горячо за мною. Але я гадав так як тисячі в подібних случаях. Коли мене не любить, гадав я, то все таки може полюбити, не пристрастно, бо я справді не заслугував на те, але як старшого брата, як опікуна, і я був би тим радо вдоволив ся, а навіть почував би себе щасливим. Але — і він похитав головою — нераз був би я радо приймив на себе всї муки, колиб я тим міг був хоч би на одну годинку купити собі єї любов.

Так між надією і непевностю приготовлював я для нас мешкане підпираний радами моєї будучої тещі. Ліза брала в тім менше участи, як я би того собі бажав. З другої знов сторони було то для мене пожадане, бо я мав на гадці всілякі несподіванки для неї. Яких чотирнацять днів перед нашим весілем, виїхав я в своїх торговельних справах, аби відтак без перешкоди лишити ся довший час дома при молодій жінці. Я полагодив свої орудки скорше як надіяв ся і коли я вечером повернув до дому, гадав, що не буде запізно, аби відвідати суджену, та просто з двірця вибрав ся до неї.

Аби скоротити собі дорогу, завернув я в малу, темну поперечну уличку і тут стрітив я пару, мужчину і женщину, що побравши ся попід руки, ішли затоплені в живій розмові. Голоси видали ся мені знакомі — справді аж надто знакомі! То була моя суджена і др. Кеніґ, молодий хороший лікар і в місті загально люблений. Ціла противність мене. Гадаю: Ліз мусїла бути в якімсь товаристві і він відводить єї до дому. Але й то вже не сподобало ся мені; я пристанув в тіни одної брами і аж відтих задержав, коли они переходили попри мене. Они не помітили мене, були надто заняті своєю розмовою. Любий пане — тоді то побачив я і почув то, чого не бажав би навіть мому найтяжшому ворогови. Ще нині не знаю, як то стало ся, що я на місци не упав трупом. Мені здавало ся, що сьвіт валить ся.

Я ішов за ними слідом як який злодій. Перед дверми єї мешканя задержали ся, аби попращати ся. Що они говорили, не міг я чути, але я бачив, як она оперла голову о его рамя, а з дрожаня єї тіла пізнав я, що мусїла плакати. Коли она увійшла до дому, я завернув і пійшов до себе. В ночи я не клав ся, мені було не до спаня. На другий день пійшов я до неї як лиш можна було найвчаснійше.

Мені поща стило ся, бо она була дома сама, мати вийшла до міста. Я запукав до дверий і увійшов. Она сиділа на низькім кріслі і задумала ся. Не чула, як я увійшов; аж коли я станув перед нею, споглянула нагло і я бачив по зміні на єї лици, як немило збудив єї з задуми. Я зібрав всї свої сили і цілу відвагу. Що я мав сказати, повтаряв я собі в ночи по тисяч разів і відозвав ся тепер як можна найспокійнїйше:

— Лїзо, я бачив тебе вчера вечером на Водній улици з дром Кеніґом.

— Я зовсім не виходила — промовила она скоро.

— Не говори неправди — сказав я. — Я дуже добре бачив вас обоє і чув, як переходили дуже близько попри мене.

Она побіліла як стіна, схопила ся з крісла і утікла в кут комнати, видивившя ся на мене наляканими очима.

— Я не гніваю ся, — сказав я — мене лиш то болить, що так мусїло стати ся. Скажи мені, чи ти любиш доктора?

Єї мов би гранню обсипало, очи їй заіскрили ся і она поступила кілька кроків до мене.

— Так, так і ще раз так! Я люблю его. І ти винен тому, лиш ти один, що ми не можемо любити ся явно перед всіми людьми! Чого ти прийшов, коли я ще зовсім не знала, що то значить мати серце і наклонив мене через матір. Ти чейже мусів знати, що о любві до тебе не могло бути у мене бесіди, що сам твій вид мені противний! Десять разів, заки я ще пізнала доктора, хотїла я вернути тобі слово, але я бояла ся матери! Тепер добре, що так стало ся. Тепер можеш їй сам сказати, що з нашого подружа нічого не буде. Або може хочеш брати жінку, котра серцем належить до другого?

Так говорила, не перестаючи, палко, го-

Вечером по бенкеті відбув ся в честь Юста похід зі смолоскипами.

Рівночасно відбув ся в Будапешті бенкет в честь міністра Кошута при участи 98 послів із сторонництва независимости а 14 послів оправдало свою неприсутність.

Кошут виголосив промову, в котрій станув на відміннім від Юста становищи. Він сказав, що жадати тепер чогось такого, що не можливе до осягненя приносить лиш шкоду мадярскому народови.

Кошута піддер і ґр. Аппонїй. Бесїди обох принято оплесками.

Так два ті бенкети були доказом, що партия независимости розпала ся.

„Pester Lloyd“ подає заяву ґр. Сапарого з нагоди утвореня христ. суспільного сторонництва угорского, котре виписало на своїм прапорі загальне, рівне право виборче яко одинокий спосіб до розвязки пересиленя, ось що: „Утворене сего сторонництва не має ніякої звязи з теперішною кризою полїтичною. Проґрама, на основі якої я обійму керму сего сторонництва, висловить, що державно-правні питаня як і всі справи, що відносять ся до наших взаємин з Австриєю, повинні бути на довший час вилучені. На політичнім поли буде сторонництво змагати до загального, тайного, прямого права виборчого, виконуваного громадами. Право свобідних зборів має бути управильне і обезпечене законами. Крім того розвинув ґр. Сапарі перед редактором „Pester Lloyd-а“ цїлу проґраму народогосподарску і суспільно-політичну.

Дневник Кошута „Budapest“ ославлений телеґрафічною відповідию наслїдника престола на привітну телеґраму христ. суспільного сторонництва. Дневник сей думає, що се незвичайна річ, щоби монарх або наслїдник престола обмінював ся телеґрамами з політичними сторонництвами. Але що то дійство стало ся, то можна із сего висновувати, що угорске христ. суспільне сторонництво є „духово споріднене“ з австрийским.

На те влучно замічає христ. суспільний „Reichspost“, що чудно се іменно, що як раз кошутівский „Budapest“, який не вагає ся подавати обид маєстату в слові й образах, хоче бути учителем двірских звичаїв. Дневник сей не добачив, що се були телеґрами з заявами преданности монарсі і наслїдникови престола. Що наслїдник престола за се подякував, се річ сама про себе зрозуміла. А що наслїдник престола не найшов ся в тім положеню, щоби дякувати Кошутівскому сторонництву за телеґраму преданности, сему він не винен.

Новинки.

Львів, дня 9 падолиста 1909.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский виїхав вчера до Відня. П. Намістника супроводжає секретар Намістництва др. Тадей Жебрацкий.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував в службі удержуваня евіденциї катастру податку ґрунтового ґеометрів евіденцийних II кл.: Едм. М. Грабовецкого, Бол. М. Блоцкого, Тим. Постригача і Зиґм. Сг. Зайовца ґеометрами евіденцийними I кл. в X кл. ранґи. — Президия гал. краєв. Дирекциї скарбу іменувала управителями податковими в IX кл. ранґи офіциялів податкових: Ів. Ціхоцкого, Едв. Висоцкого, Ів. Мозоловского, Ів. Матковского, Ів. Позняка, Людв. Франтпа, Алекс. Вариводу, Волод. Нижанковского, Мар. Марковского, Меч. Новака і Кает. Валенґу, а офіциялами податковими в X кл. ранґи асистентів податк.: Ігн. Кавецкого, Аполін. Тилявского, Оґ. Матавшка, Йос. Зіґля, Едв. Крука, Зиґм. Нетраньского, Макс. Функенштайна, Ант. Рудницкого, Мих. Пржепілїньского, Руд. Гальковича, Людв. Таерля і Бол. Коціяна.

— **Оцїночна комісия** першої української хліборобскої вистави в Стрию покінчила свої праці і приступає до оповіщеня висліду нарад до загальної відомости. З поміж оцїночних судиїв вибрано поодиноких фахонців до певних ділів господарства і промислу і в такий спосіб подїлено працю, що утворено 5 окремих комісий, іменно: 1) етноґрафічну, 2) рільничу (з садівництвом і огородництвом, включно), 3) пасїчничу, 4) промислоторговельну і 5) молочарску. Крім того функционували 3 субкомітети до оцїнки видавництв, творів штуки і ловецтва та гірництва. — Комісия оцїнки масла оголосила вислід оцїнки в „Господарю і промисловця“. Спілки молочарскі, котрі одержали „дуже добрий“ степень, будуть преміовані або в грошах, або в натурі. Справу преміованя прочих виставців порішить „Краєвий Союз господарско-молочарский в Стрию“ в найблизших тижднях. Доставцям, яким признано медалї, диплъоми або листи похвальні подаєть ся до відома, що в коротції буде комітет вистави мати взірці медалїв і диплъомів, а нагороджені виставці зволять порозуміти ся письменно з „Краєвим Союзом в Стрию“, коли і в який спосіб можуть одержати признані відзначеня. Притім просить ся о подане точної адреси і залучене порта на відповідь.

— **Дрібні вісти.** З Турки доносять, що там дня 4 с. м. перепадав дощ зі снїгом, а дня 5 рано вершки гір забілїли ся вже були від снїгу. — В Товстім заліщицкого повіта буде отворений з днем 15 грудня с. р. приготовляючий курс до середних шкіл т. є до ґімназий, семінарий учительских і т. п. Зголошеня буде приймати і давати інформацию до кінця падолиста с. р. п. Стефан Мудрецкий, кандидат адвокатури в Тлустім, (в канцеляриї адв. дра Сафіра). — В Мелешівцях на Буковині помер сими днями чоловік, котрий прожив 121 лїт і майже до самої смерти держав ся на здоровлю добре. Служив він при війску ще за Цїсаря Франца, а коли теперішний австрийский Цїсар вступив на престол, чоловік сей вже тої числив 60 років житя. — Вість, яку ми недавно тому подали за иншими ґазетками, мов би місто Іноврацлав западало ся, показала ся неправдивою. — П. Сельма Гірт з Милятич зґубила торбинку з сумою 160 К. — Ребека Єдлїн з Бродів вийшла оногди вечером з дому і більше не вернула. Припускають, що пішла до Львова, де вже раз лїчила ся в заведеню Кісельки. Брат єї Абіш Єдлїн визначив 400 К нагороди для того, хто би відшукав єго сестру. — На шкоду Сари Шпріцер вкрадено перед кількома днями дорожку і пару коний. В суботу вислїдила жандармерия злодія в Шклі і відставила єго до арешту, а коні і дорожку відослано до Львова.

— **Загадочне щезненє.** Пропав без вісти директор фірми що торгує деревом в Заґребі, Іван Дефур. Перед кількома недїлями виїхав він із Заґребу до Львова, тут відобрав із Союзного Банку 20.0000 К. поїхав в сторону як до Підволочиск і щез без слїду. Послїдна вість від него наспіла з Підволочиск. Показало ся однак, що картка, котра нїби то від него наспіла мала сфальшовану штампілїю, а подані в ній подробиности були фалшиві. Батько Дефура котрий приїхав до Львова шукати за сином, виключає можливість втечі і припускає, що син став ся мабуть жертвою якогось злочину.

— **Велика крадїж з вломом.** В ночи з суботи на недїлю вломили ся невислїджені доси злодії до ювілерского склепу Кляфтена в Ринку ч. 12. Як показало слїдство поліцийне, злодії закрали ся в суботу вечером до пивниці під склепом, вибили в склепіню діру долотами і сокирою, а зробивши відтак діру в підлозї, добули ся до склепу. Тут перевернули касу на землю і в задній єї стїнї вирізали дгру 30 цнт. широку а 20 цнт. довгу. Добувшись так до каси, забрали з неї всїлякі дорогоцінности вартости 2000 К і 300 К готівкою. При розбиваню каси вертїли насамперед діри, а відтак вирізували бляху ножицями. Стверджено також, що „працювали“ в рукавичках, щоби де, борони Боже, не лишити відбитки з пальців, котрі могли би їх зрадити.

— **З краєвого товариства „Сільский Господар“.** Вибраний дня 23 вересня на загальних зборах в Стрию видїл краєвого товариства господарского „Сільский Господар“ уконститу-

---

лосно. Я не мав понятя, яка у неї була пристрасть. Правда, кожде теплїйше чувство укривала она глубоко в души передо мною.

— Лїзо — відозвав ся я, коли она утомлена перестала — ти дуже нещаслива, я знаю. Ми обоє нещасливі. Але славити Бога ще не за пізно, аби направити то, що зле зробило ся. Справедливо обжаловуєш мене. Провинив ся я і я повинен то спокутувати не ти. Коли доктор Кеніґ єсть чоловіком чести, за якого я єго уважаю, то будеш ще щаслива.

Она слухала мене мовчки і спершу, як здавало ся мені, не зрозуміла мене. Але остаточно на єї лици появила ся радість, якої я у неї ще не бачив. Перший раз в своїм житю зробив я їй приємність.

Тепер поступив я так, як веліла мені повинність. Насамперед розмовив ся я з материю. З нею тяжко мені йшло. Я радо був би їй сказав, що й я помилив ся, але такої великої брехнї не міг я висловити. Она так само як тисячі инших матерний гадала на свій спосіб добре; хотїла лиш забезпечити дитину, а молодий лїкар без виробленої практики був для неї менше певний як богатий купець. Остаточно мусїла уступити і згодити ся на те, щоби я уважав себе на будуче не судженим єї дочки а опікуном і як такий виступав в єї імени. І як опікун пійшов я відтак до доктора Кеніґа. Наша розмова була досить прикра як для него так і для мене. Але я пересьвідчив ся, що помимо всего, що стало ся, а що не повинно було бути, мав я до дїла з чоловіком чести. Остаточно я й не мав права ганити єго за те, що любов позбавила єго розваги і спокою.

Аби довго не говорити: обоє побрали ся чим скорше, а відтак перенесли ся до одного міста у Всхідних Прусах, звідки лїкар був родом і де мав надію на добру практику Мати Лїзи померла вскорі по весїлю і так про молоду пару в нашім місточку забули.

Павло Ердман глядів хвилю мовчки перед себе, відтак налив собі чарку вина, випив з душком і говорив дальше:

— Зі мною було якось дивно, не знаю, чи й иншим було так само в подібних случаях. Перший час по розвязаню наших заручин, котрий повинен би був бути найтяжшим для мене, видав ся менї розмірно легким. Може бути, що допоміг менї до того якийсь упір і погорда, з якою я стрічав насьмішки моїх співгорожан. Але саме, коли я гадав, що вже всьо переболів, зачала ся моя мука і то чим дальше тим більше я відчував. Моє житє було нуждене; від кількох добрих знакомих, яких я мав, відтягнув ся я, моя торговля спротивіла менї, всьо що я робив, видавало ся менї безцїльним і злишним. То було хоробливе, скажете ви, а вкінци, т. є. по роках я справді занедужав і мусїв візвати лїкаря. Той порадив менї зміну воздуха на можливо найдовший час і та рада подобала ся менї; вже від давна видавалось менї, немов би я не міг тут свобідно віддихати. Крім того саме тоді лучилась нагода добре продати мою посїлість. Але — —

— Здогадую ся — сказав я, коли він перестав. — Навичка була сильнїйша, як всьо. Ваше занятє, хоч хвилево опротивіло вам, стало все таки для вас конечним. Розумію то

З легким усьміхом покивав головою.

— Помиляєте ся. Коли би лиш о то було ішло, то я всьо був би покинув без журби. Рішене, аби того не зробити, було менї наки нене і вийшло, як побачите на моє добро. Переговори з купцем моєї посїлости вели ся як найлїпше, коли одного дня впадає менї в руки якась ґазета, я кидаю оком і читаю — посмертну оповістку Лїзи Кеніґ, вдовиці по лїкари. Оповістка була підписана іменем полишивших ся дїтий їх опікуном. То було перше, що я про Лїзу довідав ся від часу єї виїзду. Я умисно відгородив ся від всяких донесень звідтам. Отже померла і то померла вдовицею, она богато переболїла, а може мусїла терпіти й біду і нужду. Я побачив, що то були пусті слова, коли я говорив собі: „Она для тебе померла“. То була неправда; для мене умерла она аж в тій хвили.

(Конець буде).

овав ся дня 15 жовтня с. р. в той спосіб, що головою вибрано посла дра Олесницкого, заступником голови дра М. Коцюбу, секретарем дра Г. Величка, а заст. секретаря ради. Ів. Кивелюка. Товариство се має доси 57 філій в 43 повітах, а то в слідуючих місцях: в повіті бережаньскім: в Бережанах; в пов. бобрецкім: в Бібрці і Ходорові; в пов. богородчаньскім: в Богородчанах і Солотвині; в пов. борщівскім: в Борщеві і Мельници; в повіті брідскім: в Бродах; в пов. бучацкім: в Бучачи; в пов. чесанівскім: в Чесанові; в пов. чортківскім: в Чорткові; в пов. добромильскім: в Добромили; в пов. дрогобицкім: в Дрогобичи; в пов. городецкім: в Городку; в пов. городеньскім: в Городенці і Обертині; в пов. гусятиньскім: в Гусятині і Копичинцях; в пов. яворівскім: в Яворові і Краківци; в пов. калускім: в Калуши; в пов. камінецкім: в Камінці струм., Буську і Радехові; в пов. коломийскім: в Коломиї; в пов. ліськім: в Ліську; в пов. львівскім: в Щирци; в пов. мостискім: в Мостисках; в пов. надвірняньскім: в Надвірній; в пов. перемискім: в Перемишли; в пов. перемишляньскім: в Перемишлянах і Глинянах; в повіті підгаєцкім: в Підгайцях; в повіті рогатиньскім: в Рогатині; в повіті равскім: в Раві руській; в пов. рудецкім: в Рудках і Комарні; в пов. сяніцкім: в Сяноці; в пов. самбірскім: в Самборі; в пов. скалатскім: в Скалаті і Грималові; в пов. сокальскім: в Сокали; в пов. станиславівскім: в Станиславові; в пов. старосамбірскім: в Старім Самборі; в пов. стрийскім: в Стрию; в пов. теребовельскім: в Теребовли; в пов. товмацкім: в Товмачи і Тисьменици; в пов. тернопільскім: в Тернополи; в пов. турчаньскім: в Турці; в пов. заліщицкім: в Заліщиках; в пов збараскім: в Збаражи; в пов. золочівскім: в Золочеві, Зборові і Олеску; в пов. жовківскім: в Жовкві; в пов. жидачівскім: в Жидачеві.

— **Процес Штайнгайльової.** Для зрозуміня справи сенсацийного процесу Штайнгайльової в Парижи мусимо тут подати ще деякі поясняючі подробиці з акту обжалованя. Показало ся іменно, що Штайнгайльова мала намір розвести ся зі своїм мужем і хотіла віддати ся за фабриканта Борделера, з котрим знала ся вже від довшого часу. Коли же Борделер сказав їй, що не конче хотів би женити ся з розвідкою, она сказала єму: Пане, ще ніхто не знає, що може стати ся, зажди радше на то, що буде. Знайшли ся сьвідки, котрі також зізнали, що Штайнгайльова з місяць по убийстві сказала з великим вдоволенем і радостию: „Ну, прецї я вже раз вільна". Коли Штайнгайльову арештовано она все ще не стратила надії, що буде могла віддати ся за Борделера і длятого старала ся викрутити з того всілякими можливими способами. Она заєдно доказувала, що єсть невинна і грала знаменито ролю невинно обжалованої. Коли же дозідала ся, що той фабрикант мав сказати, що лиш тоді оженить ся з нею, коли покаже ся, що она зовсім невинна, то она оголосила, що сама буде пошукувати виновника. Та й знайшла єго небавком в особі свого льокая Ремі Кулярда; она вложила до єго поляреса перлу, а відтак сказала, що їй тота перла пропала тої ночи, коли стало ся убийство.

Підчас ревізиї у того слуги знайдено дійстно згадану перлу а хоч він випирав ся всего і кляв ся, що він невинний, то все-таки були би єго може й на смерть засудили, як би не то, що два журналісти розпочали слідство на власну руку і пішли до Штайнгайльової, коли ще була вільна і приперли єї так, що она остаточно признала ся, що сама підложила згадану перлу а відтак кинула підозріне на невинного льокая Акт обжалованя доказує отже, що Штайнгайльова допустила ся злочину з ненависти до свого мужа, котрий стояв їй на перешкоді до одруженя з Борделером а так само й з ненависти до матери, котра їй докоряла за єї розтратне і розпустне житє. Крім того сподівала ся она одержати по матери ще 90.000 франків спадщини.

— **З царства злодіїв і розбишаків.** Про страшний розбишацкий напад доносять з Могилева в Росиї: В селї Крупці, гомельского повіта, впали оногди вечером до монополевого склепу три узброєні в маузерівскі карабіни розбишаки і зрабували звиш 300 рублів а відтак напали на дім сьвященика Чулицкого. Там убили самого Чулицкого і перебуваючих у него в гостині єго батька, другого сьвященика, жену сьвященика Черкасова, єго доньку і місцевого учителя Тишкавича. Крім того зранили сьвященика Черкасова, жінку сьвященика Чулицкого, урядника (російского жандарма) Константинова і єго матір. Розбишаки не могли нічого забрати і втекли серед темноти.

Недавно тому доносили ми про виясненє загадочного убийства в Петербурзї. Тоді сказано було, що в одній з бічних улиць в самій середині міста знайдено в умебльованій комнаті трупа якогось чоловіка з обрізаними ушима, носом та вирізаним лицем, очевидно на то, щоби трупа ніхто не міг розпізнати. Полїция вислідила, що того убийства допустив ся інжинір Гілевич, щоби в змові зі своїм братом родина в убитім розпізнала заасекурованого на 200.000 кор. згаданого інжиніра, та щоби той брат міг відтак відобрати асекурацийну суму. Того Гілевича шукала полїция по цілій Росиї, аж ось дня 5 с. м. знайдено знов в Москві подібно порізаного трупа. Кажуть, що сим разом має то бути таки справді труп інжиніра Гілевича, хоч з другої сторони надійшла знов чутка, що в Константинополи арештовано якогось чоловіка, котрий має бути пошукуваним Гілевичем, хиба що може єсть то якийсь дуже подібний до него.

Телєграми.

Відень 9 падолиста. Є. Вел. Цїсар приймав на окремих авдиєнциях о 9 год. рано міністра справ загранничних ґр. Еренталя о 10 год. рано президента кабінету бар. Бінерта а о 11 год. міністра торговлї Вайскірхнера.

Мадрид 9 падолиста. В королївскій палаті відбув ся двірский обід на 110 накрить, підчас котрого королї Альфонс і Мануель виголосили сердешні тоасти.

Мелїля 9 падолиста. Операциї войскові уважають тут за скінчені.

Париж 9 падолиста. Палата послів закінчила загальну дискусию над предложенями в справі реформи виборчої і відкинула 345 голосами против 187 внесенє о відосланє їх назад до комісиї. Відкинено також внесенє о переданє справи нарадам комісийним і постановлено 382 голосами против 143 приступити до специяльної дискусиї. Першу часть арт. 1, після котрої мають бути вибирані дорогою скрутинюм лїст ухвалено 375 голосами против 142, а другу часть тогож артикулу установляючу пропорціональні вибори ухвалено також 281 голосами против 235. По промові президента міністрів Бріянда, котрий спротивив ся сему законові поставив квестию довіря, ухвалила палата більшостию 66 голосів вотум довіря Бріяндови і 291 голосами против 225 відкинула цілий арт. 1., над котрого частями попередно вже голосовано.

Париж 9 падолиста. Цїла праса обговорює вчерашне голосованє і підносить вагу факту, що більшість палати голосувала за плюральностию. Часть послів лиш з обави загального руху, який проявив ся за пропорціональними виборами, так голосувала. Суперечність в остаточнім голосованю треба пояснити обавою перед кризою в міністерстві.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: $2^{\underline{30}}$, $5^{\underline{50}}$, 7·25, $8^{\underline{55}}$, **9·50**, 1·10*), **1·30**, 5·45, $8^{\underline{40}}$, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, **12·00**, $2^{\underline{15}}$, **5·40**, $10^{\underline{30}}$.
З Черновець: $12^{\underline{20}}$, $5^{\underline{45}}$*), **8·05**, 10·20*, $2^{\underline{05}}$, **5·58**, $6^{\underline{40}}$, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.
З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, $10^{\underline{12}}$.
З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·$\underline{44}$, 6·$\underline{29}$ *), $11^{\underline{55}}$ *).
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·$\underline{28}$, 6·13*), 11·$\underline{39}$ *)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, $8^{\underline{30}}$.
„ 1/6 до 30/9 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ 1/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, $9^{\underline{35}}$.

З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·$\underline{10}$.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: $12^{\underline{45}}$, $3^{\underline{50}}$, $8^{\underline{25}}$, 8·40, $2^{\underline{45}}$, 3·30*), $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, 11·$\underline{15}$.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, **10·40**, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.
До Черновець: $2^{\underline{50}}$, 6·10, **9·10**, **9·35**, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), 10·$\underline{38}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, 11·$\underline{25}$.
До Самбора: 6, 9·05, **3·40**, $10^{\underline{45}}$.
До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$ *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.

З „Підзамча".

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, $8^{\underline{29}}$, $11^{\underline{32}}$.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6·$\underline{30}$, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків".

До Підгаєць: 5·$\underline{53}$*), 6·32, 1.49*) 6·$\underline{50}$, $10^{\underline{54}}$*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35.
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/05. до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительской в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Звьірята домашні, опр. 80 с.
Приятелі дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Літною порою, опр. 150 К.
Діточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелі чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокоруда: Споминки з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Геніи: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і єго славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова-Чайка, Коза-Дереза (діточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. століття, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвіна і, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвтів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилї, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлїйскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капці, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Ґумфрі (з анґлїйского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глібів: Байки, бр. 10 с.
Історня куска хліба (з француского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінґ: В Джунґлях, бр. 1 К, опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулівера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з француского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японські казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопади. (Телефона ч. 527).